

100-års dagen for Oktoberrevolutionen

100-året for den socialistiske Oktoberrevolution bliver fejret overalt i verden. Denne historiske begivenhed har haft en enestående betydning for arbejderklassen i hele verden.

Revolutionen åbnede ikke alene vejen til socialismen i et land. Den blev også en afgørende milepæl i menneskehedens kamp for befrielse fra alle former for åndeligt, intellektuel, politisk, økonomisk og social undertrykkelse. Revolutionen og opbygningen af det nye system i Sovjetunionen lagde fundamentet for et teknisk, industrielt og kulturelt fremskredent samfund.

Oktoberrevolutionen var ikke blot en gentagelse af andre tidligere revolutioner. Den udløste en kæde af rystelser. For første gang i historien åbnede der sig muligheder for at tilkæmpe sig en social befrielse, suverænitet og national uafhængighed. Der blev også indledt radikale reformer, som i bund og grund ændrede historiens videre forløb.

Oktoberrevolutionen bevirkede, at der opstod gunstige betingelser for oprettelse af en hel række kommunistiske partier her i blandt Danmarks Kommunistiske Parti, som så dagens lys i november 1919. Det bevirkede et ændret styrkeforhold i arbejderklassens revolutionære kamp i Danmark.

Den videre udvikling og samarbejdet mellem partierne satte dem i stand til under de politiske og idemæssige kampe at konsolidere sig og styrke deres indflydelse. De uensartede situationer og opgaver, der skulle løses i de forskellige lande nødvendiggjorde, at internationale forbindelser mellem kommunisterne fik en karakter, der satte det enkelte parti i stand til at fungere som en effektiv, levende og fasttømret kraft. Selv om denne proces ikke kom til at omfatte hele arbejderbevægelsen, må den ikke desto mindre anses for en stærk faktor i det 20 århundredes historie.

Det er en alvorlig fejl at undervurdere eller fejlfortolke Oktoberrevolutionens betydning. Dens stærke appel til arbejderklassen og dens virkning på de nationer, der var underkastet kapitalistisk og kolonialistisk undertrykkelse er en fasttømret kendsgerning. Den russiske revolution var for den internationale arbejderklasse en inspirationskilde både for de kommunistiske partier og for andre progressive kræfter.

Naturligvis er der siden Oktoberrevolutionen sket store forandringer i verden. Sovjetunionen og det socialistiske verdenssystem eksisterer ikke længere. Det er vigtigt at forstå, at Oktoberrevolutionen ikke kan betragtes som en fastlagt opskrift for en arbejder revolution. Retningen i kampen for det nye samfund bestemmes ikke ud fra forud fastlagte modeller, men ud fra de aktuelle politiske realiteter. Her står CUBA og dets folk som et lysende eksempel på, at kampen for socialismen indeholder nye elementer, der styrker kampen for opbygningen af socialismen.

Vi beder Cubas ambassadør og hendes stab om at overbringe en hilsen fra dette møde til det cubanske folk – en hilsen, hvor vi slår fast: Vi var, vi er, og vil altid være solidariske med den cubanske revolution.

Lad os minde om, at alle de skriverier de konservative og såkaldte socialister har udfoldet i månederne op til denne 100 års dag følger en simpel formel: Først skriver Marx en bog, den læser Lenin, og så laver han revolution. De borgerlige skriverkarle udelukker helt bevidst, at revolutionen var produktet af en af århundredets største folkelige massebevægelser – som de revolutionære i dag kan lære en masse af.

Desværre er den danske venstrefløj – i denne sammenhæng forstået som Socialistisk Folkeparti og Enhedslisten enige om at afvise at markere 100 året for Oktoberrevolutionen.

De udviser en ekstrem historieløshed og arrogance: Hvordan kan man mene, at erfaringerne fra den første socialistiske revolution er irrelevante og samtidig kalde sig socialist. Svaret er simpelt: Det kan man kun, hvis man har opgivet enhver ide om, at revolution og socialisme er muligt.

Disse holdninger er udtryk for en proces i Enhedslisten, hvor man med stormskridt bevæger sig væk fra enhver ide om en socialistisk revolution. Folketingets socialistiske partier bevæger sig endnu mere mod højre – og forsvarer dermed det kapitalistiske system. Og det sker samtidig med, at flere og flere ikke mindst arbejdere begynder at drage radikale konklusioner.

Vi er med i en proces med politisk polarisering. De gamle politiske partier og hele det politiske etablissement er i krise – i Danmark som i resten af EU.

Voksende lag af unge radikaliseres og leder efter et alternativ. I en rundspørge til unge europæere svarede over halvdelen af de 18-34 årige, at de var parate til at deltage i en "opstand". Tallene var naturligvis højest i de lande, hvor kapitalismens

krise siden 2008 har ramt hårdest. I Grækenland svarede 67 % af de unge, at de ville gå med i en omfattende opstand mod magthaverne.

Det er tegn på et system, der har spillet fallit og nu kæmper sin døds kamp. Kapitalismen er et bundrøddent system, der må og skal smides på historiens losseplads. Det indser flere og flere. Men det er ikke nok at være utilfreds eller være et brokkehoved og deltage i demonstrationer. Det skal man også. Det er nødvendigt at organisere sig, og her er den kommunistiske bevægelse et godt bud. Det er en vigtig lære af Oktoberrevolutionen. Det er en lære, der er ligeså relevant i dag som i 1917.

I forbindelse med opbygningen af socialismen i Sovjetunionen blev det klart, hvilke enorme muligheder, der ligger i en planøkonomi for udviklingen af teknologi og levestandard. I løbet af 50 år gik Rusland fra at være et tilbagestående land til at være en supermagt.

Men på trods af at Sovjetunionen og det socialistiske verdenssystem ikke eksisterer mere, må det ikke få os til at forkaste Oktoberrevolutionen. Det ville være at smide babyen ud med badevandet. I stedet må vi drage de korrekte konklusioner heraf. Den russiske revolution var første gang, at arbejdere og bønder tog magten, fastholdt den og beviste, at de selv kunne styre landet og økonomien uden godsejere og kapitalister.

I dagens Danmark er politiske og historiske analyser, ikke mindst af Oktoberrevolutionens betydning forbeholdt såkaldte eksperter – som prøver at bortforklare, at en revolution er, når masserne tager styringen over deres eget liv.

Der har været utallige skræmmehistorier i medierne om Oktoberrevolutionen. Formålet er helt klart at afskrække arbejdere og unge verden over fra at lade sig inspirere af revolutionen. Bolsjevikkerne fremstilles som udemokratiske blodtørstige uhyrer og Oktoberrevolutionen som et kup.

Men den var det modsatte af et kup, og var i virkeligheden utrolig fredelig. At den blev fulgt af en brutal og blodig borgerkrig skyldes ikke Bolsjevikkerne. Sandheden er, at de arbejdede bevidst mod målet nemlig en socialistisk revolution. I modsætning til størstedelen af venstrefløjten havde de en videnskabelig tilgang til spørgsmålet om revolution. Det ønsker den herskende klasse og deres medløbere ikke, at arbejderne og de unge skal opdage og lære af.

Oktoberrevolutionen udbredte forståelsen for klassekampen. I 1917 skiltes vandene mellem reformisme og revolutionær handling.

De russiske kommunister engagerede sig først og fremmest i det afgørende slag i oktober 1917. I den senere historieskrivning er væsentlige aspekter af revolutionen så som Brest-freden, NEP (Ny Økonomiske Politik) og andre forhold at regne som væsentlige detaljer.

Teorien er først og fremmest vejledning til handling. Detaljerne kan ikke forudses. Disse må løses med beslutsomhed, når de opstår. Og mulighederne for sejr i den revolutionære kamp – som måske først ser usikker ud – afhænger af bredden og dybden i kampen og dens aktiviteter.

Kommunisternes mål er at mobilisere arbejderne i Danmark til kamp for socialismen. Hvorfor har vi påtaget os denne opgave? Hvorfor tøver vi ikke og som så mange andre sætter os mismodigt tilbage med hænderne i skødet?

Det gør vi ikke, for vi kender marxismen-leninismen teorier, og vi lærte og kendte den socialisme, der havde sit udspring i den socialistiske oktoberrevolution.

Men vi gør det ikke alene. Oktoberrevolutionen viste nødvendigheden af et stærkt kommunistisk parti. I den sammenhæng holdt Fidel Castro den cubanske revolutions leder i 50'erne en tale "Historien vil frikende mig" – historien har frikendt Fidel Castro. Men historien, arbejderne og de unge, vil ikke frikende dagens kommunister hvis ikke vi finder sammen og driver den kommunistiske bevægelsen videre, ved at skabe et stærkt kommunistisk parti, her lægger vores opgave, men et sådan parti vil også have brug for sympatisører, og det vil der komme med en mere synlig kommunistisk bevægelse. Derfor rækker vi hånden frem og siger, kæmp med arbejderklassen, kæmp med os i klassekampen Det er en kamp med to mulige udgange, og det er socialisme eller barbari.

Og vi vil gøre alt for, at det ender med sejr til socialismen. At det kan lade sig gøre, viste Oktoberrevolutionen. Derfor skal 100 årsdagen fejres, og det er derfor, at vi er samlet her i aften.